

Preek van 11 maart 2018 **Steven Barberien**  
OPENBARE VERLICHTING

Elke avond weer, wanneer de zon ondergaat, gaan de straatlantaarns aan. Veiligheidshalve worden straten en pleinen zo uit het duister gehaald. Wij associëren het donker toch vaak met wat slecht is en met wat het daglicht niet kan verdragen?

In zo'n donkere nacht, toen er nog geen openbare verlichting bestond, komt een zekere Nicodemus naar Jezus toe... Stiekem, niemand mag het zien of weten, wil hij Jezus de vraag stellen hoe hij bij God kan komen. Nicodemus, een Joodse leider, heeft in zijn geloof telkens weer het gevoel gehad te tasten in het duister... In Jezus ziet hij licht dagen... Die moet wel van God zijn.

Jezus geeft hem ten antwoord dat de weg naar het licht van het geloof alleen via de Zoon te bewandelen is. De Zoon zal de redding zijn voor het hele volk. Zoals Mozes ooit die bronzen slang in de woestijn omhooghield en er zo voor zorgde dat de mensen niet doodgingen aan de beet van een slang. Het leven dat de Zoon wil redden, heeft zelfs te maken met eeuwig leven... Nicodemus, die geleerd was en vertrouwd met de Oude Schriften, begreep deze woorden wel..., maar wij? Verstaan wij nog wat ze zeggen willen?

Wij snappen wel dat je de strijd tussen goed en kwaad zou kunnen vergelijken met licht en donker. En we weten, mede dankzij het journaal, dat mensen soms gruwelijke dingen doen, waarmee ze zich schuldig maken in de ogen van God én mensen. Ons is ook geleerd dat er uit kwaad geen goeds voortkomt, maar alleen maar meer kwaad. En dus zien we, zoals in de eerste lezing wordt verhaald, hoe het slechte in en door mensen ervoor zorgt dat hele volkeren op de vlucht slaan, dorpen worden platgebrand en mensen als slaven behandeld door geldzuchtige individuen.

Pas wanneer de orde terugkomt, openbare orde, keert de rust weer en is er toekomst. Het is een verhaal van alle tijden. Daar waar duisternis heerst, moet er licht komen. Waar leugens regeren, moet de waarheid gezegd worden. Waar gehaat wordt, moet worden bemind.

Jezus spreekt daarom zelfs over een oordeel. Dat horen wij niet graag! Een externe doorlichting van ons doen en laten kan veel waarvoor we ons schamen, aan het licht brengen. Maar als je geloven kunt dat er barmhartige vergeving is, zou je het dan niet aandurven je wat kwetsbaarder op te stellen?... Zou het licht dan op de schaduwplekken van jouw leven mogen schijnen?

Donkere hoekjes boezemen ons angst in, omdat we niet weten wat zich daar verschuilt. Maar hoe hoger je het licht houdt, hoe verder het reikt, hoe minder donkere schaduwhoekjes er kunnen zijn... Het licht moet dus omhoog worden geheven...

Zoals Mozes die slang omhooghield en zoals de openbare verlichting hoog boven onze hoofden het licht laat vallen naar alle kanten waar mensen gaan!

Geloof is als een lamp: het verlicht ons pad op goede wegen.